

„Ak ma milujete, ostrihajte moje prikázania.“

V tomto článku sa budeme zaoberať hlavne 14. a 15. kapitolou Jánovho evanjelia. Nachádzame sa na konci Ježišovho diela. Judáš zradil Pána a vedie Jeho nepriateľov, aby Ho zatkli a nakoniec ukrižovali. V týchto posledných hodinách dáva Ježiš svojim učeníkom posledné pokyny. Sú to veľmi dôležité pokyny a musíme im venovať plnú pozornosť.

Začnime s Jánom 14:15. Tam Pán povedal:

Ján 14:15

„Ak ma milujete, ostrihajte moje prikázania.“

Mnohí ľudia sa nahnevajú, keď počujú o prikázaniach. Je to kvôli skreslenému pohľadu na Božiu milosť, podľa ktorého sú milosť a prikázania protikladmi. Podľa tohto pohľadu, keďže spasenie je z milosti, nemusíme dodržiavať žiadne prikázania, alebo v najlepšom prípade také prikázania môžu byť dobré, ale ich dodržiavanie nie je absolútne nevyhnutné. Podľa tohto pohľadu je nevyhnutné „veriť“. Ak „veríme“, ale nesnažíme sa dodržiavať Pánove prikázania, nie je to žiadny vážny problém. Podľa tohto pohľadu sa viera javí ako stav mysle, niečo, čomu verím, ale nie je absolútne potrebné konať v súlade s tým, čomu verím. Bolo by pekné, keby som konal v súlade s tým, ale takéto konanie sa nepovažuje za povinné. A tu prichádza Pán, aby rozbil všetky tieto mentálne konštrukcie. „Milujete ma?“ „Ak áno, dodržiavajte moje prikázania,“ povedal a nenechal priestor na nesprávny výklad.

To, čo sme práve prečítali, odzrkadľuje Jeho učenie, ktoré sa nachádza vo všetkých evanjeliách a ktoré jasne vysvetľuje hlboký význam dodržiavania Pánových prikázaní. Napríklad v Lukášovi 6:46-49 čítame:

Lukáš 6:46-49

„A čo ma voláte: Pane, Pane, a nečinite, čo hovorím?” Každý, kto prichádza ku mne a čuje moje slová a činí ich – ukážem vám, komu je podobný. Podobný je človekovi, stavajúcemu dom, ktorý kopal a išiel hlboko a položil základ na skale. A keď prišla povodeň, oborila sa rieka na ten dom, ale nemohla ním pohnúť, pretože bol dobre založený na skale. Ale ten, kto počul a neučinil, podobný je človeku, postavivšiemu dom na zemi bez základu, na ktorý sa oborila rieka, a hneď sa zrútil, a pád toho domu bol veľký.”

A Matúš 7:21

„Nie každý, kto mi hovorí: Pane, Pane! vojde do nebeského kráľovstva, ale ten, kto činí vôľu môjho Otca, ktorý je v nebesiach.”

Ako Ježiš jasne hovorí, nestačí ho volať „Pane, Pane“. Musíme tiež robiť to, čo hovorí, vôľu svojho Otca, jeho prikázania. Volanie ho Pánom, ale odmietanie plniť jeho prikázania nás nevedie do kráľovstva nebeského. Práve sme to čítali! Snažiť sa plniť Božiu vôľu teda nie je voliteľné. Nie je to niečo, čo robíme, ak máme na to chuť, ale ak nie, nevadí. Naopak, je to povinné a absolútne nevyhnutné, lebo bez toho nevojdem do nebeského kráľovstva. To robí plnenie Božej vôle znakom pravého učeníka. Učeníka, ktorý vezme svoj kríž a nasleduje Ho. Toho, kto si vybral úzku bránu a nie širokú cestu, ktorá vedie do záhuby.

Matúš 7:13-14

„Vojdite tesnou bránou; lebo je priestranná brána a široká cesta, ktorá vedie do zahynutia, a mnoho je tých, ktorí ňou vchádzajú; lebo je tesná brána a úzka cesta, ktorá vedie do života, a málo je tých, ktorí ju nachádzajú.”

A Matúš 16:24-25

„Vtedy povedal Ježiš svojim učeníkom: **Ak chce niekto prijsť za mnou, nech zaprie sám seba a vezme svoj kríž a ide za mnou!** Lebo ten, kto by chcel zachrániť svoju dušu, ztratí ju, a kto by pre mňa ztratil svoju dušu, nájde ju.”

Chceme ísť za Ním? Potom poprime sami seba, vezmeme svoj kríž a nasledujme Ho. Prejdeme úzkou bránou a kráčajme po ťažkej ceste, jedinej ceste, ktorá vedie k životu. Široká cesta, cesta, po ktorej kráča väčšina, ĽAHKÁ cesta, ktorá nevyžaduje žiadny kríž, kde je všetko ľahké a kde môžeme žiť ako svet bez pokánia, vedie k záhube. Iba ťažká cesta vedie k životu.

Ale vráťme sa k Jánovmu evanjeliu a k tomu, čo Pán povedal svojim učeníkom v tú poslednú noc:

Ján 14:21

„Kto má moje prikázania a ostriha ich, to je ten, kto ma miluje; a ten, kto mňa miluje, bude milovaný od môjho Otca, i ja ho budem milovať a zjavím mu seba.”

Milujeme Ježiša, keď zachovávame Jeho prikázania. „Kto má moje prikázania a ostriha ich, to je ten, kto ma miluje,” povedal. Tieto dve veci – milovať Ježiša a zachovávať Jeho prikázania – sú teda neoddeliteľne spojené. Milujeme Ho, ak zachovávame Jeho prikázania. A zachovávame Jeho prikázania, pretože Ho milujeme. Inak Ho nemilujeme skutočne. V skutočnosti to povedal vo veršoch 23 a 24:

Ján 14:23-24

„Ježiš odpovedal a riekol mu: Keď ma niekto miluje, ten bude ostrihať moje slovo, a môj Otec ho bude milovať, a prijdeme k nemu a urobíme si u neho príbytok. **Kto ma nemiluje, ten neostriha mojich slov.** A slovo ktoré čujete, nie je moje slovo, ale toho, ktorý ma poslal, Otcovo.”

Nezáleží na tom, čo hovoríme, ale na tom, čo robíme. Hovoriť, že milujeme Pána, ale nerobiť to, čo hovorí, nie je znakom úprimnej „lásky“, ale len „lásky“ v slovách. Skutočná snaha dodržiavať Jeho prikázania, aj keď s neúspechmi, je to, čo naozaj ukazuje, či Ho milujeme alebo nie. A aký je sľub pre nás, drahí bratia a sestry, ak sa snažíme dodržiavať Jeho slová? Ježiš nás bude milovať a zjaví sa nám! A Jeho Otec nás bude milovať! On a Otec prídu k nám a urobia si v nás svoj domov! Nechceme to? Nechceme sa stať domovom Otca a Syna? Nechceme, aby sa nám Ježiš zjavil? Ja by som to veľmi chcel! A verím, že vy tiež! Ale musíme pre to niečo urobiť. **Musíme dodržiavať Jeho prikázania.** Musíme vziať svoj kríž a nasledovať Ho. Nesmieme kráčať podľa tela, nesmieme kráčať po širokej ceste sveta, ale cez úzku bránu.

Mnohí kresťania hľadajú „tajomstvo“ skutočného spoločenstva s Pánom. Mnohí kazatelia tiež prezentujú skutočné spoločenstvo s Pánom ako niečo, čo má svoje tajomstvo, že oni údajne poznajú kľúč k nemu a my musíme nasledovať ich recept, aby sme ho našli. Ale moji bratia, žiadne tajomstvo neexistuje! Všetko je jasné. Ježiš to dal absolútne jasne najavo:

Ján 14:21

„Kto má moje prikázania a ostriha ich, to je ten, kto ma miluje; a ten, kto mňa miluje, bude milovaný od môjho Otca, i ja ho budem milovať a zjavím mu seba.“

Kľúčom je dodržiavať Pánove prikázania, Jeho Slovo. Kto ich dodržiava, ten skutočne miluje Pána a bude milovaný Otcom a Synom. Otec a Syn si v ňom urobia svoj domov a Syn Boží sa mu zjaví. Je to také jednoduché a také pravdivé.

„Ja som vinič, vy ste letorasty“

Potom, čo Ježiš toto objasnil, pokračoval podobenstvom o viniči:

Ján 15:1-9

„Ja som ten pravý vinič, a môj Otec je vinár. Každý letorast, ktorý nenesie na mne ovocia, odrezuje, a každý, ktorý nesie ovocie, čistí, aby doniesol viacej ovocia. Vy ste už čistí pre slovo, ktoré som vám hovoril. **Zostaňte vo mne a ja vo vás**; ako letorast nemôže niesť ovocie sám od seba, keby nezostal na viniči, tak ani vy, keby ste nezostali vo mne. **Ja som vinič, vy ste letorasty. Kto zostáva vo mne a ja v ňom, ten nesie mnoho ovocia, lebo bezo mňa nemôžete nič robiť. Keby niekto nezostal vo mne, vyhodí sa von ako letorast a uschne, a soberú ich a hodia na oheň, a budú horieť.** Ak zostanete vo mne a moje slová zostanú vo vás, vtedy proste, čo chcete, a stane sa vám. Tým je oslávený môj Otec, aby ste niesli mnoho ovocia a boli mojimi učeníkmi. Ako mňa miloval Otec, tak som aj ja miloval vás. Zostaňte v mojej láske!

Pán v tomto nádhernom úryvku pokračuje v tom, čo povedal skôr. On je vinič, my sme ratolesťami viniča a Otec je vinár. Ako ratolesťami musíme zostať vo viniči. „Zostaňte vo mne a ja vo vás,“ povedal. Ak zostaneme v ňom, prinesieme veľa ovocia. Ak nezostaneme v ňom a skončíme bez ovocia, potom uschneme a, ako povedal Pán, budeme mať rovnaký koniec ako suché ratolesťe: budú pozbierané a hodené do ohňa. Znovu vidíme, že zostať v viniči, skutočne milovať Ježiša a nasledovať ho dodržiavaním jeho prikázaní nie je vôbec voliteľné, ani nie je niečo, čo je zaručené pre všetkých veriacich. Naopak, je to každodenné rozhodnutie, rovnako ako rozhodnutie robiť alebo nerobiť to, čo nám Pán prikazuje, je každodenné.

V tomto bode mi príde na myseľ podobenstvo o rozsievачovi: v ňom semeno Božieho slova vyklíčilo v troch zo štyroch typov srdc, na ktoré padlo. Plody však prinieslo len v jednom type srdca. V ostatných dvoch skončilo bezplodné. Tu sú tieto tri kategórie:

Lukáš 8:13-15

„A tí na skale sú takí, ktorí, keď počujú, prijímajú slovo s radosťou, ale tí nemajú koreňa, ktorí veria do času a včas pokušenia odpádajú. A zase to, ktoré padlo do trnia, to sú takí, ktorí počuli, ale idúc bývajú udusení starosťami, bohatstvom a rozkošmi života a

nedonášajú užitku. A čo do toho v dobrej zemi, to sú tí, ktorí, keď počuli, v šľachetnom a dobrom srdci podržujú slovo a donášajú užitek v trpezlivosti. „

Prvé dve kategórie počuli slovo, uverili mu, ale nezachovali ho. Prvá z týchto dvoch kategórií „uverila na chvíľu a v čase pokušenia odpadla“. Druhá „keď počuli, vyšli von a boli udusená starosťami, bohatstvom a rozkošami života a nepriniesli žiadny úžitok“. Iba tretia kategória priniesla úžitok. Ostatné dve, žiaľ, nie. Pravdepodobne začali s radosťou a nadšením. Ale nakoniec ich iné veci alebo prenasledovanie prinútili zmeniť názor. Áno, kedysi verili. Slovo výslovne hovorí o prvej z týchto dvoch kategórií, že veria na chvíľu. Boli verní, ale len na chvíľu. Nie je dosť, bratia, byť verný len na chvíľu. Chceme byť verní NAVŽDY, až do nášho posledného dychu. Nie je ani dosť byť neplodnými „veriacimi“, ktorí slúžia sami sebe. Ktorí volajú Ježiša Pánom, Pánom, ale odmietajú robiť to, čo hovorí. Namiesto toho chceme byť plodní, aby sme sa uistili, že robíme vôľu Otca a slúžime Ježišovi tým, že plníme Jeho prikázania, deň za dňom, až do konca.

Ale pokračujme v Jánovi 15:

Ján 15:10-14

„Ak budete ostríhať moje prikázania, zostanete v mojej láske, tak ako som ja ostríhal prikázania svojho Otca a zostávam v jeho láske. To som vám hovoril nato, aby moja radosť zostala vo vás, a vaša radosť aby sa naplnila. **To je moje prikázanie, aby ste sa milovali navzájom, ako som ja vás miloval.** Nad to väčšej lásky nemá nikto, než aby niekto položil svoj život za svojich priateľov. **Vy ste mojimi priateľmi, ak činíte všetko, čo vám ja prikazujem.**”

Opakovane, v tomto poslednom prejave k svojim učeníkom, niekoľko hodín alebo minút pred svojím zatknutím, Pán hovorí o zásadnom význame dodržiavania jeho prikázaní. Sme jeho priateľmi, ak robíme to, čo nám prikazuje. Sme vo viniči, ak zostávame v ňom, ak sa staráme o svoje srdcia a zachováваме ich dobré, aby semeno

Slova mohlo priniesť veľa ovocia, ako si to Pán pre nás želá. Každý, kto počuje slová „ovocie“ a „prikázanie“ a cíti sa nepríjemne, pretože vraj nemáme čo robiť, keďže Pán urobil všetko za nás, mal by si to rozmyslieť. Lebo Pán sa nielenže necítil nepríjemne, keď takto hovoril, ale opakoval to znova a znova, aby bolo úplne jasné, čo od nás chce, a že je to povinnosť a nie niečo, čo je pekné, ak to urobíme, ale ak to neurobíme, nevadí to. Je to tak dôležité, že každý, kto odmieta plniť Jeho prikázania a zostáva vo viniči, ak nečiní pokánie, nikdy Ho nepozná, bude odrezaný od viniča a nevstúpi do kráľovstva nebeského. To v žiadnom prípade neznamená, že nebudeme padať alebo hrešiť! Znamená to však, že sa napriek našim zlyhaniam a pádom snažíme dodržiavať Božie slovo. Bežíme závod viery a hoci môžeme padnúť, dokonca každý deň, vstávame a pokračujeme, hľadiac na Pána Ježiša:

Hebrejom 12:1-2

„... **zložme každé bremeno a ľahko obkľučujúci hriech a tak s trpezlivosťou bežme pred nami ležiaci beh o závod hľadiac ta na Veľvodcu viery a dokonávateľa Ježiša,** ktorý miesto radosti, ktorá ležala pred ním, strpel kríž opovrhnutú hanbou a posadil sa po pravici trónu Božieho.”

Láska: hlavné prikázanie

Keď už hovoríme o Pánových prikázaniach, je tu jedno, ktoré ich všetky zahŕňa, a to prikázanie milovať jeden druhého. Ako čítame vo verši 12:

Ján 15:12

„Nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto položí svoj život za svojich priateľov.“

A aby sme sa nemýlili, nemyslí sa tu lacná láska, láska len slovami. Skôr je to láska skutkami. Ako povedal Ján vo svojom prvom liste:

1 Ján 3:18

„Moje dieťatká, nemilujme slovom ani jazykom, ale skutkom a pravdou.”

A čo to znamená, vysvetlil o niekoľko veršov skôr:

1 Ján 3:14-18

„Vieme, že sme prešli zo smrti do života, lebo milujeme bratov. Ten, kto nemiluje brata, zostáva v smrti. Každý, kto nenávidí svojho brata, je vrahom, a viete, že niktoý vrah nemá večného života, zostávajúceho v sebe. Po tom sme poznali lásku Božiu, že on položil za nás svoju dušu. Aj my sme povinní klásť duše za bratov. A kto by mal majetok tohto sveta a videl by svojho brata, že má nedostatok, a zavrel by pred ním svoje srdce, ako potom zostáva v ňom láska Božia? Moje dieťatká, nemilujme slovom ani jazykom, ale skutkom a pravdou.”

Ak ty alebo ja nemilujeme svojho brata alebo sestru, potom nezotrváme vo viniči, ale v smrti! Ak ty a ja nenávidíme svojho brata, potom sme vrahovia! A ak nečiníme pokánie, neklameme sami seba: zdedíme to, v čom zotrváme, a to je smrť. Navyše, hovoríme, že milujeme Pána, ale náš brat vedľa nás je v núdzi a my sa rozhodneme pozeráť sa inam? Neoklamujme sa: Božia láska nezotrváva v nás a my nezotrváva v ňom, vo viniči! Autentickosť našej viery dokazujú naše činy. Nasledovať Pána neznamená hovoriť správne veci – milovať len slovami – ale aj robiť správne veci, milovať činmi a v pravde. Veľmi jasný dôkaz toho nám dáva Pán v Matúšovi 25, 34-46:

Matúš 25, 34-46

„Vtedy povie Kráľ tým, ktorí budú po jeho pravici: Podďte, požehnaní môjho Otca, vládnete dedične kráľovstvom, vám pripraveným od založenia sveta. Lebo som bol hladný, a dali ste mi jesť; smädný som bol, a dali ste mi piť; hosťom-cudzincom som bol, a prijali ste ma; nahý, a odiali ste ma; nemocný som bol, a navštívili ste ma; v žalári som bol, a

prišli ste za mnou. Vtedy mu odpovedia spravедliví a rieknu: Pane, kedy sme ťa videli hladného a nakrmili sme ťa, alebo smädného a napojili sme ťa? A kedyže sme ťa videli hostá-cudzinca a prijali sme ťa, alebo nahého a odiali sme ťa? A kedy sme ťa videli nemocného alebo v žalári a prišli sme za tebou? **A Kráľ odpovedajúc riekne im: Ameň vám hovorím, že nakoľko ste to učinili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste učinili.** Potom povie aj tým po ľavici: Idte odo mňa, zlorečení, do večného ohňa, pripraveného diablovej a jeho anjelom. **Lebo som bol hladný, a nedali ste mi jesť; smädný som bol, a nedali ste mi piť; hostom-cudzincom som bol, a neprijali ste ma; nahý, a neodiali ste ma; nemocný a v žalári a nenavštívili ste ma.** Vtedy mu aj oni odpovedia a rieknu: Pane, kedy sme ťa videli hladného alebo smädného alebo ako hostá-cudzinca alebo nahého alebo nemocného alebo v žalári a neposlúžili sme ti? **Vtedy im odpovie a riekne: Ameň vám hovorím, že nakoľko ste toho neučinili jednému z týchto najmenších, ani mne ste neučinili.** A títo pojdú do večného trápenia, ale spravедliví do večného života.”

A ako povedal Jakub:

Jakub 1:22-27

„A buďte činiteľmi slova a nie len poslucháčmi, ktorí klamú sami seba falošným rozumovaním. Lebo ak je niekto poslucháčom slova a nie činiteľom, ten sa podobá mužovi, ktorý pozerá svoju prirodzenú tvár v zrkadle. Lebo sa videl a odišiel a hneď zabudol, aký bol. Ale ten, kto dobre nazrel do dokonalého zákona, do zákona slobody, a zotrval pri tom, ten, pretože nie je iba zabudlivým poslucháčom, ale činiteľom skutku, ten bude blahoslavený vo svojom konaní. Ak sa niekomu medzi vami zdá, že je nábožný, a nedrží svojho jazyka na uzde, ale zvodí svoje srdce, toho náboženstvo je márne. **Čisté náboženstvo a nepoškvrnené u Boha a Otca je toto: navštevovať siroty a vdovy v ich súžení a seba ostrihať nepoškvrneného od sveta.**”

Záver

Na záver, drahí bratia a sestry: musíme sa každý deň snažiť dodržiavať Pánove prikázania. Milovať sa navzájom – nie slovami, ale skutkami – je hlavné prikázanie. A ak sa milujeme navzájom, budeme si navzájom odpúšťať, nebudeme túžiť po zlých veciach, nebudeme o sebe navzájom zle hovoriť, nebudeme si navzájom závidieť. Spomeňme si na definíciu lásky, ktorú nám dal apoštol Pavol v 1. liste Korinťanom 13:

1 Korinťanom 13:4-7

„Láska je trpezlivá, láska je dobrotivá; láska nezávidí; láska sa nechváli, nenadúva sa, nechová sa neslušne, nehľadá svojho vlastného, nerozhorčuje sa, nemyslí na zlé, neraduje sa nepravosti, ale sa spolu raduje pravde; všetko znáša, všetko verí, všetkého sa nadeje, všetko nesie trpezlive.“

Potom budeme skutočnými učeníkmi nášho Pána. Potom príde Kristus a zjaví sa nám. Potom prídu Otec a Syn a urobia si v nás svoj domov. Potom budeme priateľmi Ježiša. Potom budeme hovoriť a On bude počúvať! A nemyslime si v žiadnom prípade, že Jeho prikázania sú ťažké. Nie! Sú ľahké, lebo On nás podporuje v ich plnení:

Matúš 11:28-30

„Podťe ku mne všetci, ktorí pracujete a ste obtiažení, a ja vám dám odpočinutie. Vezmite moje jarmo na seba a učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom, a nájdete odpočinutie svojim dušiam; **lebo moje jarmo je užitočné a moje bremeno ľahké.**“

Snažme sa teda plniť Jeho vôľu. Snažme sa zostať viničom a v prítomnosti Pána, prítomnosti, ktorá je daná len tým, ktorí zostávajú v Ňom. A robme to až do konca, deň za dňom.